Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βορβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 20 Σεπτεμβρίου 1908* — *Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 43*

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει καὶ ὁ βουκόλος μὲ τοὺς σκύλλους του. Καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐξαναγκάζει τὸν ταῦρον νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν ἀγέλην.

Ἡ δραματικὴ αὕτη σκηνὴ διήρκεσε δύο λεπτά: δύο αἰῶνας!

Ἡ Γερτρούδη καὶ ἡ κυρία Λεντούκ, ὁδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου, παρηκολούθουν ὠχραὶ καὶ τρέμουσαι τὸ ἀπερίγραπτον θέαμα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τόσον τραγικὸν τέλος.

— Κυρία... μὴν κλαῖτε!... ἀνέκραξεν ὁ Χρῆστος κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Καρλότταν, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἀκόμη σύσσωμος.

— Κόρη μου!... παιδί μου!... ἐφώναξε μὲ λυγμοὺς ἡ κυρία Λεντούκ, θλίβουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν ξανθὴν μικρούλαν.

Ὅταν ἐκόπασεν ὀλίγον ἡ μητρικὴ αὐτὴ διάχυσις, ἡ κυρία Λεντούκ παρετήρησε τὸν Χρῆστον, ὁ ὁποῖος τὰς ἐκύτταζε μὲ δακρυσμένα μάτια.

Ἔσυρε τότε πλησίον της τὸν μικρόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ αὐτὸν μαζὶ μὲ τὴν θυγατέρα της, καὶ μὲ φωνὴν παλλομένην ἀπὸ συγκίνησιν εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Χρηστάκη... ναί, σ' εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, ἔχεις μιὰ δεύτερη μητέρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Οἱ Σαλτιμπάγκοι

Πρὶν φύγῃ διὰ τὸν σταθμόν, ὁ Γιάννης ἔδεσε καλὰ μέσα εἰς τὸν σταῦλόν του τὸν Μπιριμπῆν, τὸν ἀθῶον πρωταίτιον τοῦ τραγικοῦ συμβάντος.

Ὅταν ὁ κύριος Λεντούκ, ἅμα τῇ ἀφίξει του, ἔμαθε τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ἡ κόρη του καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ σωτῆρός της, ἀπεφάσισε νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως,—καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα, — τὸν Θωμᾶν Κερουέλ.

Εὗρε τὸν πρῴην ναύτην εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ καπηλείου του.

— Ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν, τῷ εἶπε. Τώρα τελευταίως ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον κάτι ἄνθρωποι ὕποπτοι, ἀγνώστου προλεύσεως, ἱκανοὶ νὰ κάμουν κακὸν μᾶλλον παρὰ καλόν... Διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς συζύγου μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ παιδαγωγοῦ, σᾶς διορίζω ἀπὸ σήμερον ἐπιμελητὴν τοῦ πύργου, μὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ.

—Ἀφοῦ πρόκειται νὰ σᾶς κάμω χάριν, κύριε Λεντούκ, δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως! ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς.

— Δὲν εἶνε μόνον αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ πυργοδεσπότης. Σήμερα τὸ πρωὶ ὁ Χρῆστος ἐκράτησε γενναίως ἕνα μανιώδη ταῦρον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕτοιμος νὰ ξεκοιλιάσῃ τὴν Καρλότταν. Ἡ ἔκτακτος ψυχραιμία καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ ἀνεψιοῦ σας ἔσωσε τὸ παιδί μου. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀνταμείψω. Κάποια ἐργασία μὲ καλεῖ εἰς τὴν Βρέστην, ἔπου σκοπεύω νὰ μείνω τοὐλάχιστον μίαν ἑβδομάδα. Ἀπεφάσισα νὰ πάρω μαζί μου τὸν Φρειδερῖκον καὶ νὰ τοῦ πάρω κι' ἕνα σύντροφον διὰ τὸ ταξεῖδι. Ὁ σύντροφος αὐτὸς εἶνε ὁ Χρῆστος.

Ἡ Μαριάννα παρουσιάσθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ διεμαρτυρήθη προβάλλουσα τὴν νεότητα τοῦ ἀνεψιοῦ της.

—Μήπως ὁ Φρειδερῖκος εἶνε μεγαλείτερος; ἀντέτεινε φαιδρῶς ὁ πυργοδεσπότης. Ἀκοῦστέ με, κυρία Κερουέλ, διότι ἔχω ἀρκετὴν πεῖραν... Τὰ ταξεῖδια εἰς κάθε ἡλικίαν ὠφελοῦν. Ὁ πρῶτος χωρισμὸς σᾶς θλίβει, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ μήπως θὰ εἶνε ὁ τελευταῖος; Ὁ Χρῆστος ἔχει μέσα του τὰ καλὰ σπέρματα, ποῦ θὰ φυτρώσουν ὡς προτερήματα μεγάλα καὶ θὰ τῷ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρων καὶ τῶν ἴσων του... Πρέπει νὰ τὰ καλλιεργήσῃ ἀπὸ τώρα. Ἄλλως τε, διὰ νὰ ἡσυχά-

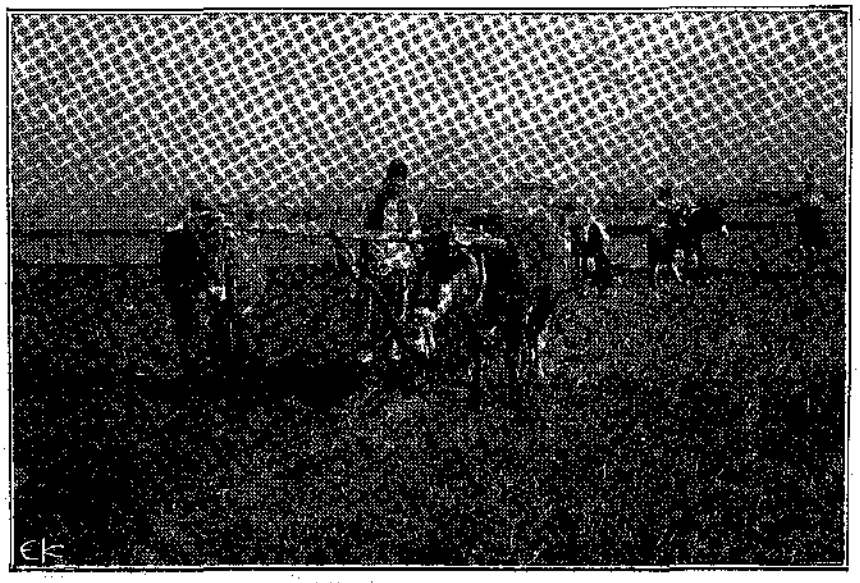

ΑΡΟΤΡΙΩΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΚΡΗΤΗι ΣΥΣΤΗΜΑ

Κρέτων, Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.

σετε, σᾶς λέγω ὅτι τὸ ταξεῖδι θὰ εἶνε ἀπηλλαγμένον κάθε κόπου, νομίζω δὲ ὅτι ὁ Χρῆστος ἐφάνη ἄξιος αὐτῆς τῆς εὐνοίας.

Ἡ ἀγαθὴ Μαριάννα, ἡ ὁποία τίποτε καλλίτερον δὲν ἤθελε παρὰ νὰ πειστῇ, διεμαρτυρήθη ἀκόμη μίαν φορὰν διὰ τὸν τόπον, καὶ ἐπιτέλους ὑπεχώρησε.

***

Ἡ ἑβδομὰς παρῆλθε διὰ τοὺς ταξειδιώτας πολὺ γρήγορα καὶ πολὺ εὐχάριστα. Ἐπεσκέφθησαν διαδοχικῶς τὸν Πύργον, τὴν ἀκρογιαλιὰν καὶ τὰ σπήλαια τοῦ Μοργέτου. Ἡ δὲ τελευταία ἡμέρα προσδιωρίσθη διὰ τὴν σπουδαιοτέραν ἐκδρομήν, εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σαὶν-Ματιέ.

Ὁ κύριος Λεντοὺκ εἶχεν ἐνοικιάσῃ διὰ τὴν περίστασιν καὶ χάριν περισσοτέρας ἀνέσεως, μίαν ἅμαξαν *λαντώ*.

Ὅταν οἱ καλοί μας περιηγηταί, μετὰ πλούσιον πρόγευμα, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ

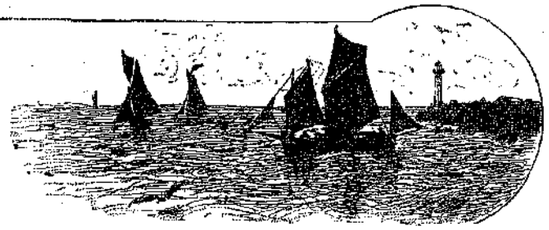

«Ὁ φάρος ὕψους 25 μέτρων...» (Σελ. 338, στ. α'.)

Κονκέτον, ὁ καιρός, ἄστατος ἀπὸ τὸ πρωὶ ποὺ ἀφῆκαν τὴν Βρέστην, ἔγινεν αἰφνιδίως ἀπειλητικός.

Ὁ κύριος Λεντοὺκ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν καὶ συνεβουλεύθη τὸν ἀμαξηλάτην.

— Μὲ μερικὰς προφυλάξεις δὲν θὰ διατρέξετε κανένα κίνδυνον, ἀπεκρίθη οὗτος. Τὰ παιδιὰ νὰ κουμβωθοῦν ὡς τὸ λαιμό, γιατί ὁ ἄνεμος θὰ δυναμώσῃ πολύ. Ἂς τρέξωμε τώρα νὰ φθάσωμε 'στὸ Ἀκρωτῆρι πρὶν πέσῃ ἡ ραγδαία βροχή.

Ὡραῖος παραθαλάσσιος δρόμος ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Κονκέτον εἰς τὸ ἀπόκρημνον ἀκρωτήριον τοῦ Σαὶν-Ματιέ. Παρὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια ἀρχαίας μονῆς, ἐγείρεται ὁ φάρος, ὕψους 25 μέτρων.

Εἰς τοὺς πολυπληθεῖς κολπίσκους τῆς ἀκτῆς, ὁ Ὠκεανὸς ἐθραύετο τώρα εἰς ἀφροστεφάνωτα κύματα μὲ κρότους βροντῆς. Καὶ ἐνῷ ὁ Φρειδερῖκος ἔντρομος, συνεθλίβετο πλησίον τοῦ πατρός του, ὁ Χρῆστος, μὲ λάμποντα μάτια, ἤκουε τὰς ἐξηγήσεις τοῦ φύλακος, τοῦ μπάρμπα Λάτς, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχεν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ὑαλόφρακτον καμπίναν του.

— Τί βαρὺ ἐπάγγελμα τὸ ἰδικόν σας! παρετήρησεν ὁ κύριος Λεντοὺκ.

— Τὰ πάντα εἶνε ζήτημα συνηθείας, καλέ μου κύριε. Εἰς ἀπόστασιν δύο λεπτῶν ἀπ' ἐδῶ, ἔχω ἕνα σπιτάκι ὅπου κατοικοῦν οἱ δικοί μου. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐρημία ποὺ βλέπετε ὀλόγυρα ἀτελείωτη, ἀποτελεῖ τὸ κτῆμά μου, ποὺ κανεὶς δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ μοῦ τὸ διαμφισβητήσῃ. Ὁ κρότος τῶν κυμάτων καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου ἔχουν γιὰ μένα περισσότερον θέλγητρον παρὰ ἡ μουσικὴ τῶν αἰθουσῶν σας. Καὶ μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ διακρίνω τὴν ἀπηλπισμένην κραυγὴν ἑνὸς πλοίου ποὺ κινδυνεύει.

— Τὰ ναυάγια εἶνε συχνὰ ἐδῶ;

— Ὄχι καὶ τόσον. Ὅταν εἶνε τρικυμία, τὰ πλοῖα βγαίνουν στ' ἀνοικτά, ὅπου ὑπάρχει ὀλιγώτερος φόβος νὰ πέσουν ἐπάνω σὲ βράχους. Ὅταν ἡ ὁμίχλη εἶνε πολὺ πυκνὴ καὶ δὲν φαίνεται τὸ φῶς τοῦ φάρου, κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ἐνῷ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἰσχυρὰ δόνησις συνεκλόνισεν ὅλον τὸν φάρον.

Ὁ Ὠκεανός, ἐξορμήσας ἀπὸ τὴν κοίτην του, συνεκρούετο λυσσωδῶς πρὸς τὸ ἐμπόδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὕψωσαν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἐκμηδενίζῃ τὴν ἰσχύν του.

Ὁ Φρειδερῖκος ἔτρεμε σύσσωμος. Ὁ Χρῆστος ἀπεναντίας ἐφαίνετο ἀπαθής. Διὰ πρώτην φορὰν, θὰ ἔλεγε κανείς, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του «εἰς τὸ στοιχεῖόν του».

— Μὴ φοβᾶσθε! εἶπεν ὁ μπάρμπα-Λάτς ὑψώνων τὴν φωνὴν διὰ νὰ τὴν ἐναρμονίσῃ πρὸς τὰ κύματα. Δὲν εἶνε τίποτε. Σὲ μιὰ ὥρα, ὅλο τὸ κακὸ θὰ περάσῃ.

— Καὶ τὸ λαντώ μας; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεντούκ.

— Ἔννοια σας καὶ ὁ ἁμαξᾶς θὰ τὸ ἐπροφύλαξε.

— Παρῶν! ἐφώναξεν ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐμφανιζόμενος ἀπροόπτως.

— Ἔρχεσαι μὲ τὴν ὥρα! εἶπεν ὁ φύλαξ τοῦ φάρου περιχαρής. Δὲν ἤθελα νὰ φύσῃσω τοὺς κυρίους αὐτοὺς μόνους, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἤθελα νὰ παραλείψω τὸ καθῆκόν μου. Ἀντικατάστησέ με, νὰ βγῶ μιὰ στιγμή, νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ ἔξω, νὰ πεταχθῶ καὶ ὡς τὸ σπίτι, γιὰ νὰ φέρω ὀλίγο γάλα γιὰ τὰ παιδιά.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ φύλαξ, τὰ κύματα, ἐγερθέντα εἰς ἰλιγγιῶδες ὕψος, ἐθραύσθησαν ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς μὲ κρότον φοβερόν.

— Εἶνε οἱ τελευταῖοι σπασμοὶ τοῦ Ὠκεανοῦ! παρετήρησεν ἠρεμώτατος ὁ ἁμαξηλάτης.

Στραφεὶς κατόπι πρὸς τὰ παιδιά, τοῖς ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον τοὺς διεσπαρμένους σκοπέλους.

— Ἄλλη φορά, τοῖς εἶπεν, τὸν παλιὸ καιρό, κάθε ποὺ ἔκαμνε δυνατὴ τρικυμία, σὰν καλημέρα, ἄνθρωποι κακοί, σκληροὶ κακοῦργοι, ἄναβαν φωτιὲς 'στὸ ἀκρογιάλι, γιὰ νὰ τραβοῦν τὰ καράβια ποὺ ἐκινδύνευαν. Οἱ ναυαγοὶ τὶς ἔπαιρναν ἀπὸ μακρυὰ γιὰ φάρους, καὶ μὲ τὴν ψεύτικη αὐτὴ ἐλπίδα, ἔρχουνταν κ' ἔπεφταν στοὺς βράχους. Ἐδῶ εὑρίσκαν τὸ θάνατο, καὶ τὰ καράβια των ἐλεηλατοῦντο ἀπὸ τοὺς ἀθλίους ἐκείνους πειρατάς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ τρικυμία ἐκόπαζεν. Τὰ νέφη διεσχίσθησαν, καὶ ἀναλάμψας ὁ ἥλιος, ἔκαμε τὴν θάλασσαν ὅλην νὰ σπινθηροβολήσῃ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνάς του.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ ἅμαξα, ἀφοῦ ἐσταμάτησεν ὀλίγον εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ μπάρμπα-Λάτς, διηυθύνθη διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ πρὸς τὴν πόλιν.

Κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ τὰς ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις τῆς ἡμέρας, ὁ Φρειδερῖκος εἶχεν ἀποκοιμηθῇ εἰς τὸν ὦμον τοῦ κυρίου Λεντούκ, ἐνῷ ὁ Χρῆστος, ἀπομακρυνόμενος μὲ λύπην του ἀπὸ τὴν ἀγρίαν ἀκτήν, ἔρριπτε βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸν Ὠκεανόν, τοῦ ὁποίου ἀοθενῶς ἠκούοντο τώρα οἱ τελευταῖοι μηχυθμοί.

***

Τὰ ὡραιότερα ὄνειρα διαλύονται πολὺ γρήγορα δι' ὅσους θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπαν παρατεινόμενον τὸ θέλγητρόν των...

Μετὰ τὸ ὀλιγοήμερον ταξεῖδιον τῆς Βρέστης, εἰς τὸν πύργον τῆς Φυλλάδος ἐπανελήφθη ἡ συνήθης ζωή.

Ὁ κύριος Λεντοὺκ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ δὲ Χρῆστος καὶ ὁ Φρειδερῖκος, εὑρίσκοντες τώρα πάρα πολὺ στενὸν τὸν κῆπον τοῦ πύργου, παρεκάλεσαν τὴν κυρίαν Λεντοὺκ νὰ τοῖς παρέχῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν εὐχαρίστησιν μιᾶς ἐκδρομῆς ἐφ' ἁμάξης.

Ὁ Θωμᾶς, προθυμότατος πάντοτε καὶ γνωρίζων καλὰ τὰ περίχωρα, ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὁδηγῇ, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς Καρλόττας, ἡ ὁποία, στενοχωρηθεῖσα ὅσον καιρὸν ἔλειπαν ὁ ἀδελφός της καὶ ὁ φίλος της, ἤθελε τώρα νὰ ξεσκάσῃ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, κατ' ἐπιθυμίαν ἐκφρασθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς τῆς θείας Γερτρούδης, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομήν, ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου, εἰς ἀπόστασιν ἓξ χιλιομέτρων, ὁπόθεν θὰ ἠδύναντο νὰ διακρίνουν τὴν ἀκτὴν τοῦ Γκουλβάν.

Δυστυχῶς ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης, καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἰδοῦν, καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἀκόμη, παρὰ ἕνα ὁμιχλώδη ὄγκον εἰς τὸν μακρυὸν ὁρίζοντα.

Οὔτε βράχος, οὔτε θάλασσα, οὔτε τίποτε.

Ἡ ἀπογοήτευσις ὑπῆρξε μεγάλη. Ὁ Χρῆστος, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν Καρλόττταν, ἐπέμενε νὰ προχωρήσουν ἀκόμη. Ἀλλ' ὁ Θωμᾶς ἀντέτεινε.

— Θὰ ἐγυρίζαμε πολὺ ἀργά, εἶπε, καὶ ἡ κυρία Λεντοὺκ δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐσυγχωροῦσε ποτέ. Δὲν ἀκούσατε τί μᾶς εἶπε; «Εἶνε ὁλόκληρο ταξεῖδι· κυττάξετε νὰ μὴν ἀργήσετε καὶ ἀνησυχήσω!» Ὁ Θωμᾶς ὡδήγει μόνος του τὸ ἁμαξάκι.

Ἔξαφνα, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Λενεβέν, μία ὀξεῖα κραυγὴ τὸν ἐσταμάτησεν. Ἀμέσως ἐκράτησε τοὺς ἵππους, καὶ ἐμπιστευθεὶς τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν θείαν Γερτρούδην, ἐπέζευσε.

Ἕνα κοριτσάκι, ὀκτὼ ἕως ἐννέα ἐτῶν, ρακένδυτον ἀλλὰ πολὺ εὔμορφον, ποὺ ἔκαιζεν εἰς τὸν δρόμον, δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν ἅμαξαν. Ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν κροτάλων, τὰ ἔχασε, καὶ ἔμενεν ἀκίνητον ἐκεῖ εἰς τὴν μέσην, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετίθετο.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία γραῖα, ἐξελθοῦσα ἀπὸ ἕνα τροχοφόρον οἰκίσκον, ὁ ὁποῖος ἐστάθμευε πλησίον μιᾶς παράγκας σαλτιμπάγκων, εἶδε τὴν σκηνήν, ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον καὶ ἐξέβαλε κραυγήν. Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἔσωσε τὸ κοριτσάκι.

Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μικρὰ δὲν εἶχε πάθῃ τὸ παραμικρόν, ὁ Θωμᾶς ἔβαλε μὲ τρόπον ἕνα φράγκον εἰς τὸ χέρι τῆς γραίας. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ σταθῇ νὰ κούσῃ τὰς εὐχαριστίας της, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ ἐδώλιον καὶ ἐκίνησε τοὺς χαλινοὺς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς θείας Γερτρούδης, ἡ ὁποία ἦτο κατασυγκεκινημένη.

— Γιατί εἶσαι ἔτσι ὠχρά; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λεντούκ, ὅταν τὴν ἐβοήθησε μετ' ὀλίγον νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν.

— Μαμμά! ἐφώναξεν ἡ Καρλόττα· ὁ κύριος Θωμᾶς ἔσωσεν ἕνα κοριτσάκι ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ πλακώσουμε!

— Ἀλήθεια, μαμμά! προσέθεσεν ὁ Φρειδερῖκος.

— Τὰ παιδιὰ μεγαλοποιοῦν ἕνα πρᾶγμα συνειθισμένον! εἶπεν ὁ Θωμᾶς κοκκινίζων ὡς μαθητής.

— Ἀπὸ τὰ παιδιὰ μαθαίνει κανεὶς τὴν ἀλήθειαν, διέκοψεν ἡ κυρία Λεντούκ, καὶ ἡ μεγάλη σας μετριοφροσύνη δὲν ἐλαττόνει τὴν ἀξίαν τῆς καλῆς σας πράξεως. Λοιπόν, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα;... Ὄχι, ὄχι, δὲν ἐρωτῶ σᾶς. Σεῖς, τὸ ξεύρω, θὰ τὸ ἀπλοποιήσετε. Ἂς μοῦ τὰ διηγηθῇ ἡ καλή μου Γερτρούδη.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΤΡΑΜ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΡΟΥΝ οἱ Ἀθηναῖοι φίλοι μας καὶ ἐρωτοῦν πῶς δὲν τοὺς εἶπα τίποτε ἀκόμη διὰ τὰ ἠλεκτρικὰ τράμ. Νὰ γίνῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν μία τόσον σπουδαία μεταβολή, μία ἀναμόρφωσις, μία ἐπανάστασις εἰς τὴν συγκοινωνίαν, καὶ νὰ μὴ τὴν ἐξυμνήσω τοὐλάχιστον εἰς μίαν ἐπιστολήν;

Ἔχετε δίκαιον, καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς τὸ παρέλειψα ἕως τώρα. Ἀλλά... κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Λοιπόν, μάλιστα. Εἶμαι κ' ἐγὼ κατενθουσιασμένος, ὅπως ὅλοι, μὲ τὰς νέας, τὰς κομψάς, στιλπνὰς καὶ εὐρυχώρους ἁμάξας, τὰς ὁποίας δὲν σύρουν πλέον ἐπὶ τῶν γραμμῶν οἱ ἀπαίσιοι ἐκεῖνοι Ἀχαμνόωντες, ἀλλὰ κινεῖ ἡ μεγάλη καὶ ἀόρατος δύναμις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· (ἂν καὶ καμμία δύναμις δὲν εἶνε ὁρατή, οὔτε ἡ δύναμις τῶν ἵππων· ἂν πρῶτα ἐβλέπαμεν τοὺς ἵππους, τώρα βλέπομεν τὴν ἠλεκτρικὴν μηχανήν, τὰ σύρματα καὶ τὰ στεφάνια.)

Εἶμαι ἀκόμη κατενθουσιασμένος μὲ τὸν ὑπερβολικὸν ἐνθουσιασμόν, ποὺ ἔδειξαν οἱ φιλοπρόοδοι Ἀθηναῖοι διὰ τὰ νέα τράμ, τὰ ὁποῖα κατακλύζουν εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πολυπληθεῖς, συγάπτοντες κάποτε εἰς τοὺς σταθμοὺς καὶ ὁμηρικὰς μάχας πρὸς ἐξασφάλισιν μιᾶς θέσεως.

Ἴσως διὰ τοῦτο νὰ μὴν εἶνε πολὺ ἐνθουσιασμένοι οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἡσυχίαν των καὶ τὴν τάξιν των. Οἱ κάτοικοι μάλιστα τῶν Πατησίων παραπονοῦνται ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ τοὺς ἔβαλαν τὰ ἠλεκτρικὰ τράμ, ἐξοδεύουν τὰ μαλλοκέφαλά των... εἰς ἀμάξια. Διότι πραγματικῶς, ἡ φθήνεια ποὺ τρώει τὸν παρᾶ, καὶ ἡ καινοτομία, ἡ ὁποία πάντοτε ἑλκύει, κάμνουν ὥστε τὰ τραμ νὰ εἶνε πάντοτε γεμᾶτα ἀπὸ ἐκτάτους ἐπιβάτας, καὶ νὰ μὴν εὑρίσκουν θέσιν οἱ τακτικοί. Ὁ ἔκτακτος, ἂν εὕρῃ μεγάλον συνωστισμόν, εἰμπορεῖ νὰ ἀναβάλῃ τὴν διασκεδαστικὴν ἐκδρομήν του μέχρι τῆς Ἀλυσίδας. Ἀλλ' ὁ κάτοικος τοῦ προαστείου εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ σπίτι μὲ τὴν ὥραν του. Καὶ φυσικά, ὅταν ἀπελπισθῇ νὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὸ τράμ, χωρὶς νὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν κατάληψίν της, ἀναγκάζεται νὰ πάρῃ ἁμάξι.

Ὑποθέτω ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ παράπονον θὰ εἶνε προσωρινόν. Διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ μανία, ἡ ὁποία κατέλαβε τὰς πρώτας ἡμέρας τοὺς Ἀθηναίους νὰ πηγαινοέρχωνται διαρκῶς ἀπὸ τὴν Ὁμόνοιαν εἰς τὴν Ἀλυσίδα, καὶ ἡ ὁποία ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τόσα κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια. Φανταστῆτε μόνον ὅτι μίαν Κυριακήν,—τὴν πρώτην μετὰ τὴν καινοτομίαν,—ἐμαζεύθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τὸ ἀπόγευμα.... δεκαπέντε χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναικόπαιδα. Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς ἐνοοῦσε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν Ἀλυσίδα μὲ τὸ πρῶτον ἀναχωροῦν τράμ! Ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τί ἔγινε τότε! Ἐφώρμησαν, ἐστρυμώχθησαν, ἐσπρώχθησαν, ἐποδοπατήθησαν, ἐπληγώθησαν, ἐλιποθύμησαν. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις—ἀδυναμία ἐκείνην τὴν στιγμήν, — κατώρθωσε νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν μάχην καὶ νὰ περισυλλέξῃ τοὺς τραυματίας. Καὶ αὐτό, λέγει, ἦτο... διασκέδασις!

Ἡ μανία λοιπὸν αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Κἂν καὶ κἂν πράγματα τὰ βαρύνεται ἐπιτέλους ὁ ἀψίκορος ἄνθρωπος. Πόσῳ μᾶλλον ἕνα περίπατον μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν τραμ ἕως τὸν Ποδονίφτην! Ἄλλως τε αἱ γραμμαὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, αἱ ὁποῖαι πρὸς τὸ παρὸν εἶνε δύο (τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου,) θὰ πολλαπλασιασθοῦν ἐντὸς ὀλίγου. Τὰ αὐτοκίνητα τράμ, τὰ ὁποῖα ἀκόμη παρακολουθοῦν μὲ περιέργειαν καὶ μ' ἐκπληξιν οἱ Ἀθηναῖοι, καταλαμβανόμενοι ἐπὶ τῇ θέᾳ των ὑπὸ τοῦ ἀγρίου πόθου νὰ τὰ... ἀλώσουν ἐξ ἐφόδου, θὰ τρέχουν παντοῦ καὶ δὲν θὰ κάμνουν πλέον τόσην ἐντύπωσιν. Οἱ ἐπιθετικοὶ ἐπιβάται, οἱ χάριν διασκεδάσεως προκινδυνεύοντες, θὰ εἶνε ὀλιγώτεροι. Καὶ οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῶν Πατησίων θὰ εὑρίσκουν ἄνεσιν καὶ θέσιν διὰ νὰ ἐπιστρέφουν ἐγκαίρως—καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ εὐθηνὰ—εἰς τὰ ὡραῖα σπιτάκια των.

Τὰς πρώτας ἡμέρας — πρέπει νὰ προσθέσω—δὲν ἔλειψαν καὶ αἱ ἐπικίνδυνοι ἀστειότητες μὲ τὰ ἠλεκτρικά. Εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, μίαν ἡμέραν, παρ' ὀλίγον νὰ γείνῃ σύγκρουσις, διότι μερικοὶ ἀστεῖοι, ἐπωφεληθέντες τῆς ἀπουσίας τοῦ ὁδηγοῦ, ἐκίνησαν ἕνα σταματισμένον τράμ πρὸς τὰ ὀπίσω, καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχετο ὁλοταχῶς ἕνα ἄλλο, Καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη, καὶ ἴσως.... θὰ ἐπαναληφθῇ. Τί περίεργος καὶ ποικίλος ποὺ εἶνε ὁ κόσμος ἀλήθεια! Ἄλ-

λοι φοβοῦνται, τώρα εἰς τὰς ἀρχάς, καὶ γάναβοῦν ἀκόμη εἰς τὰ ἠλεκτρικά· καὶ ἄλλοι εἶνε τόσον ἄφοβοι, ὥστε ἀμέσως νὰ κάμνουν μαζί των καὶ ἀστεῖα. Νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς οὔτε τὴν ὑπερβολικὴν φρόνησιν τῶν πρώτων, οὔτε τὴν ὑπερβολικήν... τρέλλαν των δευτέρων. Καὶ ἐλπίζω ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεαρούς μας ἀναγνώστας, οὔτε πάσχει ἀπὸ ἠλεκτροφοβίαν—ὅπως μερικοὶ ποὺ ἔχουν ψύχωσιν—ἀλλ' οὔτε παίζει μὲ τὸν ἠλεκτρισμὸν παιγνίδια, ποὺ εἰμποροῦν νὰ ἔχουν τραγικὰς συνεπείας...

Αὐτὸς εἶνε ὁ ὕμνος μου πρὸς τὰ νέα ἠλεκτρικὰ τράμ. Δὲν ἠξεύρω ἂν ὁμοιάζῃ πολὺ μὲ ὕμνον καὶ ἂν θὰ σᾶς ἀρέσῃ. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κάμω! δὲν εἶχα καὶ ἄλλον καλλίτερον . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΑΠΛΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΙΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 332)

ΓΙΑΓΚΟΣ.—Μὰ δὲν τὸ παραδέχομαι πῶς ἡ κόμησσα Μαργαρίτα μπορεῖ νὰ σκοτώνεται ἔτσι!

«Μπάμ!... Μπούμ!... Γκλάν!... Γκλίν!...» (Σελ. 332.)

ΚΩΣΤΗΣ.—Ναί, εἶνε ἀνάγκη· θὰ ἰδῆς· Τότε ὁ κόμης βάφει τὴν γενειάδα του μαύρην καὶ φορεῖ ἐνδύματα ζητιάνου, διὰ νὰ διαφύγῃ τὸν καπετὰν-Βάττεμβεργ καὶ τὴν συμμορίαν του. Χάρις εἰς τὴν Γυφτοπούλαν, εἰςχωρεῖ ἀγνώριστος εἰς τὸν πύργον του καὶ πιάνει φιλίες μὲ τὸν μάγειρον, ὁ ὁποῖος μισεῖ ὁλοψύχως τὸν ἐξάδελφον Ροδόλφον. Ὁ μάγειρος αὐτὸς εἶνε χρυσὸς ἄνθρωπος. Καὶ ἡ Γυφτοπούλα ἡ φίλη του τὸν καταφέρνει νὰ κρύψῃ τὸν κόμητα Ρόζενβαλδ μέσα εἰς ἕνα... γλύκισμα, εἰς τὴν τούρταν ποὺ θὰ ἔκαμνε διὰ μίαν μεγάλην ἑορτήν. Αὐτὸ εἶνε ἰδέα πρώτης τάξεως!

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Μὴν ξεχνᾷς, ὅτι ὁ κόμης ἔχει ἀνάστημα δύο μέτρων.

ΚΩΣΤΗΣ.—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο!... Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γιόχαν κατορθόνει νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸν Πύργον τῶν Στεναγμῶν, διότι ὁ γέρο-κόρακας τοῦ πηγαίνει καθεμέρα ἕνα κουβάρι σπάγο, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ μέσον ἠμπόρεσε νὰ πλέξῃ μίαν ἀνεμόσκαλαν. Παίρνει μαζί του καὶ τὴν μάμμην,—ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἁπλῶς εἶχε λιποθυμήσῃ,—καὶ μετὰ πολλὰς δυσκολίας, φεύγουν καὶ οἱ δύο. Κατὰ δυστυχίαν, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κυανῆν στολὴν μανθάνει τὴν φυγήν των, παίρνει τὸ καλλίτερό του ἄλογο καὶ τοὺς προφθάνει. Ὁ ἐξάδελφος Ροδόλφος ἔξω φρενῶν, ἀποφασίζει νὰ τοὺς κρεμάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἑορτῆς εἰς κρεμάλες κατασκαινουργες. Τέλος τοῦ τρίτου μέρους.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἀρκεῖ! Εἶνε πληκτικὸ σὰν τὴ βροχή...

ΚΩΣΤΗΣ.—Φθάνει ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς. Τέσσαρες σελίδες περιγραφῆς μὲ εἰκόνας! Ἔστησαν τὶς κατασκαίνουργες κρεμάλες, ἀλλὰ ὁ κόμης Ρόζενβαλδεῖνε κρυμμένος μέσα εἰς τὴν τούρταν. Κανεὶς φόβος! Ἐν τοσούτῳ, ἡ μάμμη ποὺ τὴν ἔδεσαν σὰν λουκάνικο, διὰ νὰ τὴν πᾶνε νὰ τὴν κρεμάσουν, εἶνε λιγάκι ἀνήσυχη διότι ἔλαβε ἕνα γράμμα γραμμένο μὲ πηροῦνι ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι γαλέττα. Ἡ ἑορτὴ ἀρχίζει μὲ συναυλίαν. Ὁ μικρός μας Γιόχαν τραγουδεῖ ἡσυχώτατος. Πρὶν ἔμβῃ εἰς τὴν τούρταν, ὁ κόμης ἐμοίρασε χρήματα εἰς ὅλους τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἰκοσιπέντε ἄνδρες ὡπλισμένοι εἰσέρχονται καὶ τριγυρίζουν τὸν Ροδόλφον. Ἔξαφνα ὁ κόρακας ἐφορμᾷ καὶ τοῦ βγάζει τὰ μάτια. Ἡ μάμμη λιποθυμεῖ. Ὁ κόμης πετιέται ἀπὸ τὴν τούρταν καὶ μάχεται ὡς λέων. Ὁ Ροδόλφος σκοτώνεται. Ὁ μικρὸς Γιόχαν πηδᾷ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ μπαμπᾶ του καὶ ἀγκαλιάζει τὴν Γυφτοπούλαν φωνάζων: «Ἐσώθημεν!» Τότε κρεμοῦν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν κυανῆν στολὴν εἰς τὴν κατασκαίνουργην κρεμάλαν, καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γιάγκου τελειώνει. Ἐχρειάσθηκα λοιπὸν περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά;

«Πετιέται ἀπὸ τὴν τούρταν...» (Σελ. 340, στ. β'.)

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δὲν εἶνε ἄσχημο· ἐξέχασες ὅμως τὴν ἄσπρη γίδα.

ΓΙΑΓΚΟΣ.—Εἶνε ὡραιότατον. Ἔχεις μεγάλην φαντασίαν.

ΠΕΤΡΟΣ.—Γιὰ ἕνα πρᾶγμα μόνον ἀπορῶ: πῶς μὲ ὅλ' αὐτά, κατορθόνεις νὰ εἶσαι κάντοτε τελευταῖος 'ςτὴν Ἔκθεσιν Ἰδεῶν.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Κ' ἐγὼ ἀπορῶ πολύ.

ΚΩΣΤΗΣ, *ὑπερηφάνως*:—Τόσο πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνετε; Ἁπλούστατα, μὲ ζηλεύει ὁ καθηγητὴς διότι ἔχω πάρα πολὺ ὡραῖες ἰδέες!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Chemilly]

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Καθὼς ἐπερνοῦσεν, ὅλοι τῆς ἐφιλοῦσαν τὰ χέρια, ὁ δὲ Λούλλης, βλέπων τὸ ἐκχείλισμα ἐκεῖνο τῆς λαϊκῆς χαρᾶς, ἐσυλλογίζετο μὲ ὑπερηφάνειαν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὅλη ἡ αἰτία.

Εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ἡ πομπὴ συνήντησε τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι κύπτοντες τὰς κεφαλάς, δὲν ἠξευραν πῶς νὰ ἐμφανισθοῦν ἐνώπιον τῆς πριγκηπίσσης.

Ἡ Δεσποινὶς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησε τίποτε ἀπὸ τὴν προτέραν συμπεριφοράν των, καὶ ὅτι εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι τώρα ἐπήγαιναν νὰ τῆς ἀνοίξουν· διὰ τοῦτο ἤκουσεν εὐμενέστατα τὴν προσφώνησιν τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐβεβαίωσε περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Ὡραία στιγμὴ διὰ τὴν Δεσποινίδα ἦτο ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν εὑρέθη καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ ἐπιτελείου της. Οἱ κάτοικοι τῆς Ὀρλεάνης εἶχαν πεισθῆ ἐπιτέλους νὰνοίξουν τὰς πύλας διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὸ μικρὸν στράτευμα.

— Βλέπετε λοιπόν, κύριοι, εἶπεν ἡ Δεσποινὶς γελῶσα πρὸς τοὺς εὐγενεῖς ἀξιωματικούς, ὅτι δὲν ἔλαβα ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας διὰ νὰ κυριεύσω τὴν Ὀρλεάνην!

Ἡ διαμονὴ εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, κατὰ τὰς ἀκολούθους ἑδδομάδας, ὑπῆρξε λίαν εὐχάριστος διὰ τὸν Λούλλην.

Ἐκάθητο εἰς τὸ Διοικητήριον μὲ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Δεσποινίδος καὶ ἐπεργοῦσε τὰς ἡμέρας του μὲ περιπάτους ἀνὰ τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, ἐπιθυμοῦντες νὰ λησμονηθῆ ἡ συμπεριφορά των πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου των, ἐπεδαψίλευαν εἰς τοὺς ἀκολούθους της, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν συμπαθῆ μικρὸν μουσικόν της, ὅλας τὰς περιποιήσεις.

Ἡ Δεσποινὶς Μονπανσιὲ παρηκολούθει τὰ γυμνάσια τοῦ στρατοῦ της, ἔκαμνε συχνὰ ἐπιθεωρήσεις καὶ ἔπαιζε μὲ ὅλην της τὴν σοβαρότητα τὸν ρόλον τῆς ἀρχιστρατήγου.

Μετ' ὀλίγον ἔλαβεν ἀπὸ τὸ Παρίσι συγχαρητήρια γράμματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἀποτρέλλαναν.

Ὁ πατέρας της τῆς ἔγραφεν: «Κόρη μου, μοῦ ἔσωσες τὴν Ὀρλεάνην καὶ μοῦ ἐξησφάλισες τοὺς Παρισίους· ἡ χαρὰ διὰ τοῦτο εἶνε γενικὴ καὶ ὅλοι ἐδῶ λέγουν ὅτι ὁ ἀθλός σου εἶνε ἀντάξιος τῆς ἐγγονῆς Ἐρρίκου τοῦ Μεγάλου.»

Τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Δεσποινίδος ὑπερεθεμάτιζεν εἰς κολακείας. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὴν ἐβεβαίωναν ὅτι κατεῖχεν ἐκ φύσεως τὸ στρατιωτικὸν δῶρον, ἐκείνη δὲ τὸ παρεδέχετο προθύμως καὶ μετὰ χαρᾶς.

Τοιαῦτα ἀκούουσα καθημερινῶς, ἔφθασε νὰ λησμονήσῃ τελείως τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν τῆς προσέφερεν ὁ μικρὸς μουσικός της. Καὶ τόσον ἀέρα εἶχαν πάρει τὰ μυαλά της, ὥστε ἐπίστευε πλέον ὅτι μόνη ἡ ἀνδρεία της καὶ τὸ θάρρος της τῆς ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ὀρλεάνην. Διὰ τοῦτο ἡ παρουσία τοῦ Λούλλη τὴν ἐνωχλοῦσε.

Καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ ἡμέρα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι, ἀπεφάσισε νὰ φύσῃ τὸν μικρὸν εἰς τὴν Ὀρλεάνην, ὥστε κατὰ τὴν ἐπιστροφήν της εἰς τὴν πρωτεύουσαν, νὰ μὴν εὑρίσκεται πλησίον της καὶ ὁ ὀχληρὸς ἐκεῖνος μάρτυς τοῦ κάπως προβληματικοῦ ἀνδραγαθήματός της.

Τὸν ἐκάλεσε λοιπὸν καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀπόψε ἐπιστρέφω εἰς τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο θὰ συναντήσω τὰ στρατεύματα τοῦ πρίγκιπος Κονδέ. Πιθανὸν νὰ γίνῃ μάχη. Νομίζω ὅτι ἡ θέσις ἑνὸς μουσικοῦ δὲν εἶνε ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατοπέδων καὶ τῶν σφαιρῶν. Θὰ μείνῃς λοιπὸν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν Ὀρλεάνην, ὅπου ἐδόθησαν διαταγαὶ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ σὲ φιλοξενοῦν καὶ νὰ σὲ περιποιοῦνται καλῶς.

Βλέπουσα ὅτι ὁ Λούλλης δὲν ὑπεδέχετο αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, τῷ ἐνεχείρισεν ἓν βαλάντιον ἀρκετὰ γεμάτον καὶ προσέθεσε:

— Ἰδοὺ διὰ τὸν κόπον ποῦ ἔλαβες νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ περάσω τὸ ὑπόγειον. Πληρώσου, πήγαινε, καὶ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὰ παράπονά σου.

—Ἀλλά,—δὲν ἐβάσταξε νὰ μὴν ἐρωτήσῃ ὁ Λούλλης,—πόσον καιρὸν θὰ μείνω εἰς τὴν Ὀρλεάνην;

— Ἕως ὅτου σὲ ἀνακαλέσω.

Ἔπειτα, διακόπτουσα ἀποτόμως τὴν ὀχληρὰν αὐτὴν συνομιλίαν, εἶπε:

— Τοιαύτη εἶνε ἡ θέλησίς μου!

Ἐκάλεσε κατόπι τὸν Διοικητὴν καὶ τῷ ἔδωσε τὰς διαταγάς της. Τῷ εἶπε νὰ κρατήσῃ τὸν Λούλλην εἰς τὸ παλάτι, νὰ τὸν περιποιῆται, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ αὐστηρῶς, διότι ὁ μικρὸς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν πρὶν ἤθελε τὸ διατάξῃ ἡ Δεσποινίς.

— Θὰ ἐκτελεσθοῦν πιστῶς αἱ διαταγαὶ τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητος! ἀπεκρίθη ὁ Διοικητὴς ὑποκλινόμενος.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Λούλλης εὑρέθη φυλακισμένος εἰς τὴν Ὀρλεάνην, ἀπορῶν τί κακὸν εἶχε πράξῃ διὰ νὰ τὸν μεταχειρίζεται οὕτω ἡ κυρία του, πρὸς τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶχε προσφέρῃ τόσῳ σημαντικὴν ἐκδούλευσιν.

Ἔ, κακόμοιρον παιδί! αὐτὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ ἔγκλημά σου, καὶ διὰ τοῦτο ἔμελλε νὰ γνωρίσῃς καὶ σὺ τὸ αἴσθημα, τὸ τόσον σύνηθες εἰς τοὺς μεγάλους, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἀχαριστία!...

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Δεσποινὶς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνην μετὰ πομπῆς.

Ὁ Λούλλης μετέβη εἰς τὰ τείχη, ἔχι μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου τόσον ἐπιτυχῶς εἶχεν ὁδηγήσῃ τὴν κυρίαν του, καὶ περίλυπος παρηκολούθησε τὴν ἀναχώρησίν της. Ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων καὶ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους, ἡ Δεσποινὶς καὶ ἡ πολυάριθμος ἀκολουθία της ἐπῆραν τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Παρίσι.

Ὅταν τὸ στράτευμα ἐξηφανίσθη μακρὰν ἐν τῷ μέσῳ συννέφων κονιορτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐρροδόβαφαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου, τὸ παιδίον, ὁλομόναχον καὶ μελαγχολικόν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παλάτι καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δι' αὐτὸν προορισθὲν δωμάτιον, ἀπέναντι τοῦ δωματίου τοῦ διοικητοῦ.

«Ἡ πομπὴ συνήντησε τοὺς ἄρχοντας...» (Σελ. 340, στ. γ'.)

Τί θὰ ἐγίνετο εἰς τὴν κατηφῆ ἐκείνην πόλιν, μακρὰν τοῦ γηραιοῦ του διδασκάλου καὶ τῆς ἀγαπητῆς του αἰθούσης τῶν μουσικῶν μαθημάτων εἰς τὸ Κεραμεικόν;

Ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔκλαυσεν ὥραν πολλήν.

Ἀλλ' εἰς τὴν ἄνοιξιν τῆς ζωῆς τὸ μειδίαμα διαδέχεται τὰ δάκρυα, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἄνοιξιν τῆς φύσεως ὁ ἥλιος διασκορπίζει τὰ σύννεφα τῆς βροχῆς...

Ὁ Λούλλης εἶδε τώρα ἕνα κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁποῖον ὁ διοικητὴς εἶχε φροντίσῃ νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ δωμάτιον του, καὶ τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχε παρατηρήσῃ.

— Μπᾶ;! ἔκαμε σκουπίζων τὰ δάκρυά του· θὰ βρῶ καὶ τρόπο νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Κατόπιν, πλησιάσας εἰς τὸ ὄργανον, ἐξετέλεσε μηχανικῶς μερικὰς συγχορδίας.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνθουσιάσθη, ἡ φυσιογνωμία του ἔλαμψεν, ἡ ἔμπνευσις τοῦ ἦλθε, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν ἀνιαρὰν μόνωσίν του.

Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρχισε νὰ αὐτοσχεδιάζῃ.

Ἐσυλλογίσθη τὰς στροφάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Ὀρλεάνην καὶ τὰς ὁποίας δὲν εὐκαίρησεν ἔκτοτε νὰ τελειώσῃ . . .

Προσεκάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ ὁλόκληρον τὸ ποίημά του, ἀλλὰ τὰ λόγια ποὺ ἀνέβαιναν τώρα εἰς τὰ χείλη του, δὲν ἦσαν ἐκεῖνα τὰ ἴδια ποὺ ἐνεπνεύσθη παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λείγηρος. Ἦσαν ἄλλα, εἰρωνικώτερα, δηκτικώτερα, σατυρίζοντα ἀμειλίκτως τὴν παράφορον κυρίαν του.

Εἰργάσθη οὕτω ἕως τὸ βράδυ καὶ εἶχεν ἀποτελειώσῃ σχεδὸν τὸ νέον ἔργον του,—μουσικὴν καὶ στίχους,—ὅταν ὁ Διοικητὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἔκαμνε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἐπιβλέπῃ.

— Μπράβο, μικρέ! ἐφώναξε βλέπων τὸν μικρὸν μουσικὸν βυθισμένον εἰς τὴν μελέτην . . . ἂν ἐργάζεσαι πάντα ἔτσι, δὲν θὰ στενοχωρηθῆς μαζί μας.

— Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου! ἀπεκρίθη ὁ Λούλλης.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Διοικητήν, τῷ εἶπε:

— Δὲν εἰξεύρω πότε θὰ βγῶ ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνην, ἐξοχώτατε· θέλετε ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ, νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς μπῆκα;

— Εὐχαρίστως.

Τότε ὁ Λούλλης ἤρχισε νὰ τραγουδῇ τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίους εἶχε συνθέση, συνοδεύων τὸ ᾆσμά του μὲ τὸ κλειδοκύμβαλον.

Τὸ ᾆσμα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

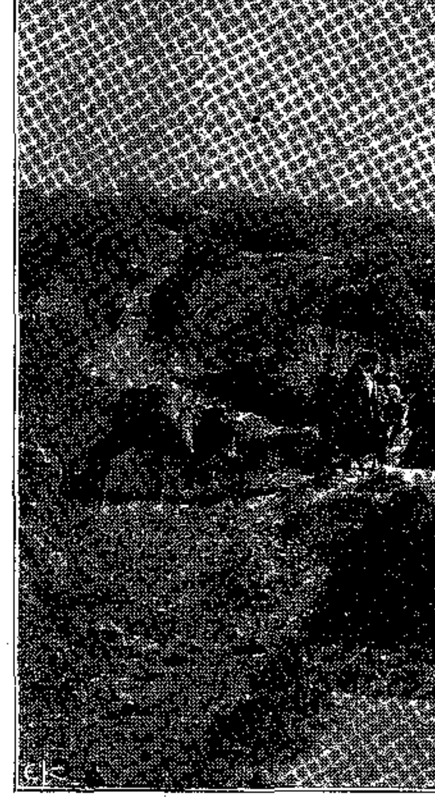

ΚΡΗΤΕΣ ΧΩΡΙΚΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΟΔΟΥ
Κρίτων.—Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας

Ἡ Δεσποινίς μας, ἡ Μεγάλη Στρατηγός,
Ἐμπῆκε θριαμβευτικῶς 'στὴν Ὀρλεάνη
Ἀφοῦ ἐπέρασε ὅλο τὸν... ὑπόνομο
Μὲ φόβο ποῦ ποτὲ δὲν τὸν ξεχάνει.

Δυὸ νέες, γενναιότατες κοντέσσες,
Ὅπου τὲς σέρνει πάντοτε κοντά της,
Μὲ ἄλλο τόσο φόβο καὶ τρομάρα
Συνώδευσαν τὴν Ὑψηλότητά της.

Ἡ μάχη, βεβαιόνουν οἱ παρόντες,
Ἐστάθη ὅλως διόλου εἰρηνική·
Καὶ μάλιστα ἡ ἔφοδος—προσθέτουν—
Ἐφάν' εἰς ὅλους κάπως... κωμική.

Ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτέρπετο ὑπερβολικά, ὁ Λούλλης ἐτραγούδησε καὶ τὰς ἐπιλοίπους στροφὰς τοῦ ποιήματος, εἰς τὰς ὁποίας διηγεῖτο σατυρικῶς τὴν περιπέτειαν τοῦ ὑπογείου καὶ παρέστανε τὴν Δεσποινίδα κωμικῶς βυθιζομένην εἰς τὸν μαῦρον βόρβορον καὶ χάνουσαν τὰ σανδάλιά της, ἐνῷ ὀπίσω της ἤσθμαινεν ἡ σωματώδης κόμησσα Δὲ Πιέσκ.

Ἡ διήγησις αὐτὴ ἦτο πολὺ-πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸν θρύλλον, τὸν ὁποῖον ἡ φιλόδοξος Πριγκίπισσα εἶχε διαδώση ἐπιτηδείως εἰς τὴν πόλιν...

Καὶ βλέπων ὅτι ἄλλα ἔγιναν καὶ ἄλλα ἐπίστευεν ὁ κόσμος, ὁ Διοικητὴς εἶχεν ἀνατραπῇ ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του κ' ἐγελοῦσε μέχρι δακρύων.

Καὶ ὅταν ὁ μικρὸς μουσικὸς ἐτελείωσε, τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, κατέβη μαζί του καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦσαν ἤδη συνηθροισμένοι ὅλοι οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως.

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπεν ὁ Διοικητὴς ἐνώπιον τῆς ὁμηγύρεως· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν μικρὸν αὐτὸν μουσικόν, τὸν ὁποῖον ἡ σεπτή μας Πριγκίπισσα, ἀναχωροῦσα, μᾶς ἄφισεν ἐδῶ... Θὰ σᾶς διηγηθῇ τἀνδραγαθήματα τῆς Αὐτῆς Ὑψηλότητος, τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος.

Χωρὶς νὰ τὸν παρακαλέσουν πολύ, ὁ Λούλλης ἄρχισε πάλιν νὰ τραγουδῇ τὰ τετράστιχά του, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀγαθῶν ἀστῶν τῆς Ὀρλεάνης, οἱ ὁποῖοι ἐγελοῦσαν μὲ τὴν καρδιάν των εἰς βάρος τῆς Πριγκιπίσσης — δὲν τὴν ἐχώνευαν δὰ καὶ τόσον πολύ!—τῆς ἡρωϊκῆς στρατηγίνας, ποῦ εἰσήρχετο εἰς τὴν πόλιν, ὅπως οἱ ποντικοί, ἀπὸ τὰς ὑπονόμους.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸ ᾆσμα τοῦ Λούλλη τὸ ἐτραγουδοῦσεν ὅλη ἡ πόλις. Εἶχε γίνῃ πλέον δημοτικόν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασεν εἰς τὸ Παρίσι καὶ κατέληξεν εἰς τὸ Λοῦβρον καὶ εἰς τὸ Κεραμεικόν...

Οὕτως ὁ Λούλλης, ὡς ἀληθὴς μουσικός, ἐξεδικήθη τὴν ἀχάριστον κυρίαν του διὰ τῆς μουσικῆς!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δὲν βλέπομεν τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν αἰσθανόμεθα. Ὅπως ὁ τυφλὸς εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν βλέπει, ἀλλ' αἰσθάνεται τὴν θερμότητά του.

Ἀφοῦ χορτάσωμεν τὸ σῶμά μας, ἡ ψυχή μας μᾶς λέγει: Καὶ ἐγὼ πεινῶ! Ζητεῖ καὶ αὐτὴ τὴν τροφήν της.

Ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου ἐκμηδενίζει τὴν τύχην. Μόνον ὁ θέλων εἶνε εὐτυχής.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἴδε φυλλάδιον 8ον, σελ. 63.)

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβαν μέρος περὶ τοὺς εἴκοσιν. Ἀπὸ τὰς φωτογραφίας ποῦ μοῦ ἔστειλαν δὲν εἶμαι βέβαια ἐνθουσιασμένη, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπογοητευμένη. Διότι ἀρκεταὶ εἶνε αἱ ὡραῖαι. Λείπουν ἴσως αἱ πολὺ χαρακτηριστικαί, ὅπως ἐκεῖναι τὰς ὁποίας μᾶς ἔδωσαν προηγούμενοι Διαγωνισμοί, λείπουν ἴσως αἱ καθαυτὸ καλλιτεχνικαί. Ἀλλ' αἱ τεχνικαὶ ὑπάρχουν, καὶ αὗται μαρτυροῦν ὅτι ὁ ἐρασιτεχνικός μας κύκλος ἔχει καλοὺς φακούς, μεταχειρίζεται καλὰ ὀλικὰ καὶ ἐργάζεται μὲ ἀξιέπαινον ζῆλον.

Ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας εἶνε αἱ φωτογραφίαι τοῦ *Ξενητευμένου Ἑλληνόπουλου*. Μία, τὸ «Παζάρι» θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές καὶ ἐξ αὐτῆς εἱμπορεῖτε νὰ κρίνετε καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ τὸ *Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο* ἐβραβεύθη καὶ ἄλλοτε. Δίκαιον λοιπὸν ἦτο νὰ τεθῇ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ καὶ νὰ προτιμηθῇ ὁ ***Κρίτων***, τοῦ ὁποίου δύο ὡραῖαι φωτογραφίαι, «Χωρικοὶ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ» καὶ «Ἀροτρίωσις κατὰ τὸ ἐν Κρήτῃ σύστημα» δημοσιεύονται σήμερον καὶ δίδουν ἰδέαν περὶ τῆς τέχνης τριῶν ἄλλων ἀκόμη, τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλεν.

Ἀπὸ τὰς φωτογραφίας τῆς *Ἐλπίδος τοῦ Μέλλοντος* μοῦ ἤρεσε περισσότερον τὸ «Ὑπαίθριον Γεῦμα»: Ἡ «Ἐπιστροφὴ ἐκ τοῦ Βουνοῦ» καὶ «Ἀράζει ἡ βαρκοῦλα» τοῦ *Ναυτόπαιδος τῆς Θυέλλης*, εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Καὶ τοῦ *Ὑπὲρ Πατρίδος* ἐπίσης αἱ φωτογραφίαι, ὡς θέματα, — «Στὸ καφενεῖο» κτλ.— θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἂν τὸν ἐβοηθοῦσε περισσότερον ἡ μηχανή του. Πολὺ χαρακτηριστικαὶ εἶνε ὁ «Φανοκόρος» τοῦ *Χοροῦ τοῦ Ζαλόγγου*, ὁ «Μπαλωματῆς» τοῦ *Μαρμαρωμένου Βασιληᾶ* καὶ «Παρὰ τὰς Πυραμίδας» τοῦ *Κήρυκος τοῦ Δικαίου*. Ὅλαι αὗται αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθοῦν.

Διὰ τὰς ἄλλας καὶ τοὺς ἄλλους, παρατηρῶ ὅτι ὡραῖα θέματα ἠδικήθησαν ὑπὸ κακῆς ἐκτελέσεως καὶ κάποτε καλὴ σχετικῶς ἐκτέλεσις δὲν εἶχε τὸ θέμα ἀνάλογον. Καὶ μετὰ τὰ γενικὰ αὐτά,—διότι δὲν ἔχω τόπον νὰ ἐκταθῶ,—ἔρχομαι εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Κρίτων*** [20ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* [20ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναυτόπαις τῆς Θυέλλης* [18ε].—*Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος* [18ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου* [15ε].—*Ὑπὲρ Πατρίδος* [12ε].—*Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου* [12ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς* [10ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μὲ [5ε] εἰς ἕκαστον:) *Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως.—Ζήτω ἡ Ἑλλάς.—Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα.—Πίφ-Πάφ-Πούφ.—Θαρραλέα Βολή.—Κρῖνος Ταϋγέτης.—Τσῖρος.—Ἕνωσις ἢ Θάνατος.—Ποδοσφαιριστής.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ μικρῶν τερατολόγων.

Γιαννάκης:—Ἐγώ, Τοτό, ὅταν ταξείδευα τὸ καλοκαῖρι 'ς τὴν Εὐρώπη, εἶδα μιὰ μέρα ἕνα παιδί, ποῦ ἀνέβαινε ψηλὰ 'στὰ σύννεφα, σὰν νὰ ἦταν πουλί.

Τοτός:—Μπᾶ! καὶ δὲν μ' ἐγνώρισες; Ἐγὼ ἤμουν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ «ΩΡΑΙΑΣ ΧΙΟΥ»

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Ὡραία Χίος», ὁ ἀποτελούμενος ὡς γνωστὸν ἀπὸ τὴν ***Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα***, πρόεδρον, ***Ἰδανικότητα, Μαραμένην Γαζίαν, Ἑλληνικὸ Φιλότιμο, 25ην Μαρτίου, Ἀστέρα Εἰρήνης, Ἀλεξανδρινὴν Καρμανιόλαν, Ἄνθος Αἰγύπτου***, κτλ. κτλ. ἐσκέφθη νὰ διοργανώσῃ μίαν συναυλίαν, καὶ νὰ διαθέσῃ τὰς εἰσπράξεις πρὸς ἐγγραφὴν ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν.

Σήμερον μοῦ γράφουν ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ —μουσική, ἀπαγγελία, χορὸς — ἐδόθη εἰς τὸ Χεδίβα-Πάλας, ὅτι ἐπέτυχε θαυμασίως, ὅτι ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως, ὅτι ἐχορεύθη συρτός, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ εἰσιτήρια καὶ ἀπὸ τὸ λαχεῖον—διωργάνωσαν, βλέπετε, καὶ λαχεῖον, — εἰσεπράχθησαν ἕνα σωρὸ χρήματα.

Νὰ ἰδέα μιὰ φορά! Νὰ ὑποστήριξις τοῦ περιοδικοῦ μας! Νὰ ξεσπάθωμα ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τοῦ φύλλου! Νὰ εὐεργεσία πρὸς τὰ πτωχὰ παιδιὰ ποῦ θὰ ἐγγραφοῦν!

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν «Ὡραίαν Χίον» καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ***Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα***, τὴν ὁποίαν συγχαίρω διὰ τὴν πρωτοβουλίαν της, εὔχομαι δὲ νὰ τὴν μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι μας Σύλλογοι πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ξεσπαθώματος. Μία ἑορτή, μία συναυλία ἐρασιτεχνῶν, συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς Διαπλάσεως, εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ διοργανωθῇ εἰς κάθε πόλιν, ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνόπαιδες ἀγαπῶντες τὸ περιοδικόν μας· καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὰς Πάτρας, Κέρκυραν, Ζάκυνθον, Βῶλον, Σῦρον, Λάρισσαν, Κων)πολιν, Κάϊρον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, κτλ. κτλ. Καὶ νὰ μαζευθοῦν πολλὰ χρήματα, καὶ νὰ ἐγγραφοῦν δι' αὐτῶν πολλοὶ ἄποροι, καὶ νὰ συμπληρωθῇ τάχιστα ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς διὰ τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν τοῦ φύλλου.

Τί λέγετε, κύριοι καὶ δεσποινίδες Πρόεδροι; Ἐδῶ σᾶς θέλω καί... θὰ τὰ ξαναποῦμε!

«Δάκρυα μοῦ ἦλθαν ὅταν ἐδιάβασα τὴν συμβουλήν σου εἰς τὸ 30ὸν φυλλάδιον — μοῦ γράφει ὁ ἀγαπητός μου ***Μαυροθαλασσίτης***:— ἐμβῆκε βαθειὰ εἰς τὴν καρδιάν μου καὶ μὲ ἔκαμε νὰ σὲ ἀγαπήσω ἀκόμη περισσότερον, διότι μοῦ ἐφάνης ὡς ἀληθινὴ μητέρα...» Τ' ἀκούουν ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς κακοφαίνεται ὅταν καμμίαν φορὰν τοὺς συμβουλεύω; Ἄ, ὁ *Μαυροθαλασσίτης* εἶνε καλὸ καιδὶ καὶ θὰ προοδεύσῃ ἀσφαλῶς!

Μίαν ὡραίαν ἰδέαν μοῦ ὑποβάλλει ὁ ***Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος***· νὰ ἐκδώσω, λέγει, ὡς δεῖγμα. ἓν φυλλάδιον δωδεκασέλιδον μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, διὰ νὰ ἰδοῦν ὅλοι πῶς θὰ εἶνε τὸ περιοδικόν μας ὅταν θὰ κατορθωθῇ διὰ τοῦ ξεσπαθώματος ἡ πολυτελὴς ἔκδοσις. Θὰ σκεφθῶ, καὶ ἂν γίνεται θὰ τὸ κάμω.

Τὸ ξεύρετε ὅτι ἤρχισαν ἀπὸ τώρα αἱ ἀνανεώσεις τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1909; Τὸ ***Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς*** ἀνενέωσε, τὸ ***Πυργιώτικο Φιλότιμο*** ἀνενέωσε, ὁ ***Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου*** ἀνενέωσε. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς μάλιστα τὸν ὁποῖον μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, περαστικὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ μεταβαίνοντα εἰς Μασσαλίαν, ἐνέγραψεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ἕνα ἄπορον.

Ὁ νεαρώτερος τῶν δραματικῶν συγγραφέων, ὁ παλαιός μας φίλος ***Διπλωμάτης*** (Σπῦρος Κ. Τρικούπης), ἔδωσεν εἰς τὸ «Πανελλήνιον» τὸ μονόπρακτον δραματάκι του «Ροδόφυλλα ἢ Ἀγκάθια;». Τὸ ἔργον του, ὡς πρωτόλειον μάλιστα, ἐκρίθη πολὺ-πολὺ εὐμενῶς καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν κ' ἐχειροκροτήθη. Ἡ «Ἑστία», τὸ «Σκρίπ», αἱ «Ἀθῆναι», ὁ «Monde Hellinique» κτλ. ἔγραψαν πολὺ καλὰ διὰ τὸ ἔργον. Λοιπόν, τὰ συγχαρητήριά μου καὶ εἰς ἀνώτερα!

Μελαγχολικὲ Ὀνειροπόλε καὶ Σα, ἡ κοινὴ ἐπιστολή σας μ' εὐχαρίστησε πολύ. Ἔτσι νὰ εἶσθε πάντα ἑνωμένες. Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει.

Καρδία Παλαιολόγου, πολὺ εὔμορφον τὸ συγχαρητήριον ποιηματάκι σου. Σοῦ τὸ λέγω εἰλικρινῶς. Πάντοτε εἰλικρινῶς ὁμιλῶ πρὸς τοὺς φίλους μου.

Καλῶς ἦλθες, ***Ἑλληνικὴ Αἴγλη***. Ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξειδίου σου, αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἡ καλοκαιρινή σου ζωή, ὅλα μοῦ ἤρεσαν πολύ, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ «ἡλιοθεραπεία».

Θολοποταμούση, πρὸς τὸν προτείναντα ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἱμπορεῖς καὶ τώρα νὰ στείλῃς τετράδιον, ὅσος καιρὸς καὶ ἂν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προτάσεώς του.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Φοῖβος, Ἐλπὶς τῆς Ἐλευθερίας, Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Ἄρχων τοῦ Πυρός, Νεαρὰ Ἑλληνίς.***

Εἰς τὸ τέλος Σεπτεμβρίου, λήγει ὁ τρέχων 8ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος καὶ ἀμέσως θὰ προκηρυχθῇ ὁ ἔνατος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν διὰ τὸ 1909. Ἡ ***Ἀνθοῦσα Νεότης*** ἔκαμε τὴν καλὴν ἀρχὴν ἀποστείλασα τὸ πρῶτον ξεσπάθωμα διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν. Τὴν εὐχαριστῶ πολύ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ψάλτης τῆς Ἐρήμου* α. (Κ. Κ.) *Πονεμένος Διαβάτης*, α. (Σ!) *Πύργιος*, α. (Α. Α.) *Αετρίνιος*, α. (Γ. Α.) *Χιωτοπούλα*, κ. (Ν.) *Ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ*, α. (;) *Βαμβακοφόρος Χώρα*, κ. (Ξ. Λ.) *Βαμβακόσπορος*, α. (αβ) *Νεκρὰ Θάλασσα* α. (Πῦρ!) *Δούκισσα τοῦ Φαλήρου*, κ. (Σ-Υ) *Πανενωτισμός*, α. (μ μ μ) *Πόθος τῆς Ἐκδικήσεως*, α. (Α.) *Τζοκόντα*, κ. (Ν. Μ. Ο.) *Αἰγυπτιακὸς Θρίαμβος*, α. (Ξ.) *Παναιγυπτιακὸν Κόμμα*, α. (Π. Α. Ε.) *Μακεδονοπούλα*, κ. (Ι. Κ.) *Ζαζά*, κ. (οὔφ) *Ἑσπερινὸ Γλυκόλογο*, α. (Ι) *Μαμζὲλ Νιτούς*, κ. (Ν. Τ.) *Κατακτητὴς τοῦ Ἀέρος*, α. (Λ. Μ.) *Νόρμα*, κ. (Ν. Α.) *Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα*, κ. (Ξ.) *Κόκκινο Πουκάμισο*, α. (Α4) *Πυραμὶς τοῦ Χέοπος*, α. (Α5) *Λατρευτὴ Κυανόλευκος*, α. (Α. Ι.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς* (0) μὲ *Αἱματόβρεκτον Μακεδονίαν, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Κυανόλευκον Σημαίαν*—ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Εὐχὴν τῆς Μάννας, Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο, Ἑλληνίδα Μητέρα, Ἐθνικὸν Στόλον*—ὁ *Ὑψιβρεμέτης Ζεὺς* (0) μὲ *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον, Ταπεινὸν Κύριον*—ὁ *Ριζοσπάστης* (0) μὲ *Κυρίαν δὲν μὲ Μέλει, Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν, Γέρον τοῦ Μωριᾶ, Ριγολέττον*—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* (1) μὲ *Ξεπεσμένην Φίφτυ-τοῦ, Νέαν Γυναῖκα, Πυγολαμπίδα, Ταπεινὸν Κύριον.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Φῶς τῆς Νυκτὸς*** (περιττόν· ἀφοῦ πρόκειται περὶ φωνηεντολίπου, πιθανώτατα εἶνε συνάντησις καὶ ὄχι κλοπή·) ***Μάγισσαν*** (Ἀσκήσεις θὰ στείλῃς μόνον ὅταν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός·) ***Χρυσόμαλλον Δέρας*** (βραβεῖον ἔστειλα· βεβαίως, εἱμπορεῖς ἀκόμη νὰ στείλῃς φωτογραφίαν·) ***Ἀπελευθερωτὴν τῆς Μακεδονίας*** (ἔστειλα·) ***Ἑλληνομακεδονόπαιδα*** (ἔστειλα τἀποτελέσματα ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν θὰ δημοσιευθοῦν εἰς αὐτὰ τὰ φυλλάδια· ἤρχισα, βλέπεις, ἀπὸ σήμερον·) ***Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*** (εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον γραμματόσημον, δηλαδὴ 4 millièmes·) ***Ἐθνικὴν Ἄμυναν*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) ***Μαρίαν Λ.*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εὔχομαι περαστικά·) ***Σμυρναϊκὴν Ἠχὼ*** (βεβαίως! ἂν ἦτον νὰ μὲ λησμονοῦν οἱ φίλοι μου μὲ τὰ μαθήματα, τὸν χειμῶνα δὲν θὰ εἶχα κανένα φίλον!) ***Αἰκατερίνην Π.*** (εὐχαριστῶ πολύ·) ***Τέκνον τῆς Ἐρήμου, Ὠχρὰν Ἀκτῖνα*** (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· τὸ ποίημα ἔπρεπε νὰ τὸ γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτὶ καὶ ὄχι εἰς τὸ ἴδιον τῆς ἐπιστολῆς· παρ' ὀλίγον νὰ μὴ τὸ ἰδῶ καὶ νὰ πάῃ χαμένο!) ***Ταπεινὸν Κύριον*** (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ὄχι, τὰ ψηφοδέλτια δὲν τὰ ἐμοίρασα ἀκόμη· ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλω·) ***Ἑλληνόπαιδα*** (εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ ἔγραφες· ἀνησυχοῦσα τόσον πολύ! εὔχομαι νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ τὸ μπράτσο τῶν φίλων σου, οὔτε ἀπὸ γερὸ μπαστοῦνι·) ***Νικηφόρον Δάφνην*** (ἀπάντησις σοῦ ἐστάλη ταχυδρομικῶς·) ***Ἀνθοῦσαν Νεότητα*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Σεπτεμβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Ὀκτωβρίου.

407. Λεξίγριφος.

Θεὸν Ἕλληνα, κ' ἓν ἄρθρον,
Καὶ πουλιοῦ ἀγριοφωνάρα,
Καὶ ἀντωνυμίαν παίρνω,
Καὶ μ' αὐτὰ ἐμπρός σας φέρνω,
Κάποιον μ' ἀρνουδῶ ζακέττα
Καὶ μ' ἀλλὲ-ρετοὺρ κολλάρα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πυργιώτικο Φιλότιμο

408. Στοιχειόγριφος.

Ἔμψυχον μ' ἔχει γεννήσῃ,
Ἀλλὰ δὲν ἔχω πνοήν·
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς
Θὰ μὲ φέρῃς 'στὴν ζωήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ

409. Ἀναγραμματισμός.

Ἕν' Ἀπόστολον θὰ λάβῃς
Ἕνα γράμμα του θὰ σβύσῃς,
Τἄλλα θἀναγραμματίσῃς
Κ' ἕνα ψάρι θὰ συλλάβῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

410. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ Πέρσης βασιλεύς.
* + * = Τετράποδον.
* * + * * = Πτηνόν.
* * * + * * * = Κράτος τῆς Ἀφρικῆς
* * * * + * * * * * = Υἱὸς Δαυΐδ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου

411. Ἐπιγραφή.

ΥΑΕΣ	ΙΝΧΟ
ΣΨΑΠ	ΥΟΗΙ
ΑΗΤΝ	ΗΣΝΚ
ΟΝΔΑ	ΚΙΕΤ
ΑΤΛΣ	ΕΟΝΣ

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιγραφή,
Ἀλλὰ πῶς θὰ ἀναγνωσθῇ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

412. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων (ἑνὸς φωνήεντος διχρόνου, καὶ ἑνὸς συμφώνου χειλεοπροφέρτου πάντοτε τῶν αὐτῶν,) νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον :

Δύρα, ἀνήρ, φωνή, νίκη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

413. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν τὸ ὄνομα θεᾶς :

1, Ζῷον χρήσιμον· 2, Ἄνθος εὐῶδες· 3, Ἡφαίστειον· 4, Ἔπιπλον· 5, Φυτὸν παρόχθιον· 6, Θηβαῖος Στρατηγός· 7, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοστεφανωμένου Ἕλληνος

414. Ἐλλιποσύμφωνον.

ααακ - ου - εου - ηω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάλω

415. Γρῖφος.

6
6 6
6 ὥρ 6 ἕως οὗ, ἕως οὗ, λόγος.
6 6
6

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

324. Κωμικὸς (κόμη, Κῶς.) — 325. Νῖνος -νάνος.—326. Τὸ γράμμα Ὑψιλον.

327.
Α
Η Β Η
Π Α Δ Ο Σ
Α Ν Ν Ι Β Α Σ
Γ Θ Ε Ο Δ Ο Σ Ι Ο Σ
Π Ε Τ Ρ Ο Υ Π Ο Λ Ι Σ

328. Ὄχι, διότι εἶνε ἀπόλυτος (ἀπώλητος.) -329. ΑΦΥΗ-ΜΑΛΛΑΓΑ (Α-ΜΑ-θής, ΦΥ-ΛΑ-κτός, Η-ΓΛ-πημένος.) — 330. Πᾶσι δίκαια νέμειν μηδὲ χάριν ἕλκειν ἐς κρίσιν.—331. *Ὁ ζήσας ἡσύχως ἀποθνήσκει ἡσύχως* (ὃ ζῆς-ας εἰς ηχ-ώς ἀπο-θνήσκει εἰς ηχ-ῶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σὰ ἀληθῶς ὡραῖα ψευδώνυμα
ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΚΑΙ
ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
τὰ συναρπάζοντα κάθε Ἑλληνικὴ Ψυχή, τὰ ὀνειροποτίζοντα κάθε ξενητευμένο ὄν, ὑπόσχονται ἔκθυμον ὑποστήριξιν, καθὼς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑποψηφίους τῆς «Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως» οἱ Ἀμερικανοὶ συνάδελφοί των Διαπλασιόπαιδες :

Πονεμένος Διαβάτης
Ψάλτης τῆς Ἐρήμου καὶ Σα *(Η, 578)*

Ψηφίζω ἐνθουσιωδέστατα *Ὑπὲρ Πατρίδος*, προτρέπων λοιποὺς ταὐτὸ ποιῆσαι καὶ ἀναθέτων τοῦτο εἰς *Δικηγόρον Συνδρομητῶν.*— ***Μάγισσα***, Ὑπερπατριδαρούμπαρος. *(Η, 579)*

Τὸν φίλτατόν μας *Ἑλλὰς-Κρήτη*, ἀναχωρήσαντα ἐξ ὑμετέρας πόλεως, συνοδεύουσιν αἱ θερμότεραι τῶν εὐχῶν μας, ὡς καὶ ἡ διαβεβαίωσις τῆς συμπατριωτικῆς ὑποστηρίξεώς μας.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ & Σ^Α
(Η, 580)

Ἐνθέρμως ὑποστηρίξωμεν ***Εὐχὴν Μάννας***, *25ην Μαρτίου*, ***Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο.***—«Λατροδιαπλασιακὴ Ὁμὰς» *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*, *Ἄνοιξις Ζωῆς*, *Ἀνεμώνη*, *Ἄνθος Ἀγροῦ.* *(Η, 581)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ Μικρὰ Μυστικὰ (ἀπ' εὐθείας) μὲ ψευδωνυμούχους. Σημειώνετε ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. Διεύθυνσις : Θεοδόσιον Μαυροειδὴν, Λευκὰς (Grèce). — *Μέγας Θεοδόσιος.* *(Η, 582)*

Ὑποστηρίξω μεθ' ὅλων τῶν φίλων μου Πειραιῶς τὸ τόσας μυχίας συγκινήσεις διεγείρον ψευδώνυμον ***ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ.***—*Νικηφόρος Δάφνη.* *(Η, 583)*

Φιλτάτῳ ***Ἀστέρι Εἰρήνης***, ἀπερχομένῳ εἰς Βυρηττὸν, κατευόδιον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — ***Ἄνθος Αἰγύπτου, Αἰγυπτία Βασιλόπαις.*** *(Η, 584)*

Ο «*Πολιτικὸς Σύλλογος*» κατιδὼν τὸ προσγιγνόμενον ἀδίκημα πρὸς τὸν ἐπίτιμον αὐτοῦ Πρόεδρον *Λάτρην τοῦ Ἀκείρου*, πολλὰ μὲν ὑπὲρ τοῦ Κόμματος ἐν Δημοψηφίσματι μοχθήσαντα, οὐδέποτε ὅμως σχόντα ὑποψηφιότητα, ἀνακηρύττει αὐτὸν ὑποψήφιον ἐν τῷ παρόντι Δημοψηφίσματι ὑπὸ τὸ νέον καὶ *ὑπέροχον* ψευδώνυμον αὐτοῦ

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐπίσης μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλει τὴν ὑποψηφιότητα καὶ ἑτέρου ἐπιλέκτου μέλους του, τῆς

ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ,

ἐπιφυλασσόμενος νὰναγγείλῃ προσεχῶς καὶ τὰ λοιπά, ἀντάξια τῶν ἀνωτέρω, ψευδώνυμα, δι' ὧν συμπληρωθήσεται τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ τροπαιούχου *Λατροϋμνικοῦ κόμματος.* *(Η, 585)*

Ἀφ' οὗ, ἀξιότιμοι Νυκτοκόραξ, Κῆρυξ τοῦ Δικαίου καὶ Τσῖρε, ἔχετε τὴν ἐλευθεριότητα νὰ συντελέσητε δι' ἐξόδων σας εἰς ἑορτασμὸν ἐπινικείων ἡμετέρου Κόμματος, ἀποδεχόμενοι στοίχημά μου, σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως. — Πυργιώτικο Φιλότιμο.—(Λατροϋμνικός). *(Η,586)*

Φαίνεται, ὅτι λησμονεῖ ὁ *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου* ὅτι εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν ἐπιτυχίαν ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ὑποψηφίων τοῦ κόμματός του ἐν τῷ δημοψηφίσματι, ὡς ἄλλως τε καὶ πολλάκις ὁ ἴδιος παρουσίᾳ τρίτων μάλιστα μοῦ τὸ ὡμολόγησε, καὶ ἔρχεται διὰ μιᾶς ***ἀνυπάρκτου*** ὑπαδοῦ μου τῆς «Τελειοφοίτου Ἀρσακειάδος», νὰ παραστήσῃ ὅτι δῆθεν ἀπεκηρύχθην ὑπὸ τῶν φίλων μου, Πρὸς ἀπόδειξιν ὅμως ὅτι αὐτὸ τὸ κόλπο εἶνε ἐκ τῶν ***συνήθων του ψευδολογιῶν***, τὸν προκαλῶ νὰ μοὶ δημοσιεύσῃ ***τὰ ὀνόματα*** τῶν δῆθεν ἀποκηρυξασῶν με φίλων μου, ἵνα ἔτι ἅπαξ ἀποδειχθῇ ὅτι ἀρκετὰ μέγαν ἀριθμὸν ψήφων θὰ διαθέσω ὑπὲρ *ΟΝΕΙΡΟΠΟΔΟΥ ΤΗΣ ΛΟΞΗΣ.* Ὅσον δὲ διὰ τὰ βραβεῖα, ἅτινα λέγει ὅτι μοὶ ἔδωκε, τὸν ἐρωτῶ ποῖον ἐκ τῶν 4 πρώτων βραβείων μου μοῦ ἔδωκε ; Νομίζω οὐδέν : Ταῦτα ἅπαξ διὰ παντὸς

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ *(Η,588)*

Ἀναχωρῶν ἐκ Πύργου, ἀποχαιρετῶ πάντας τοὺς Πυργίους καὶ δὴ τὸ *Ζιζάνιον Πύργου* διὰ τὸ κατευόδιόν του. Ἐν Πειραιεῖ 21)9)908.—*Πυργιώτικο Φιλότιμο*, ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς Λατροϋμνικοῦ κόμματος, Κόμης τῆς Σοβαρότητος καὶ Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος τοῦ «Τιτλοφόρου Συλλόγου Πύργου», ἐν Πειραιεῖ. *(Η,587)*

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908 *(Η, 589)*

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ
Ἀντιπρόσωπος ἐν Παλαιστίνῃ
«Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως»
Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Συλλόγου
«Ἁγία Σιών»
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908
(Η, 590)

ΖΗΤΩ
Η ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
(Η, 591)

Ζητοῦνται αἱ διευθύνσεις τῶν ἐν Πηλίῳ συνδρομητῶν. Ἀπευθυντέον : Ἀργύριον Ι. Ἰωαννίδην, Βόλον.—*Λατρευτὴ Κυανόλευκος.* *(Η, 592)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. Προτείνω γενικὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν.—*Λατρευτὴ Κυανόλευκος.*—Ἀργ. Ι. Ἰωαννίδης, Βόλος. *(Η,593)*

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. (Η,507) Μ. Ἀγγελίαν τοῦ 40οῦ φυλ. παρελείφθη ἡ ὑπογραφή : *Διαβολάκι τοῦ Καίρου.*

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς : **4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 *(ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ)* φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς : **1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24**)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1907)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :
Ἄδετος φρ. ***3*** ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. ***6*** ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :
Ἄδετος φρ. ***7.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμοι 2 : τοῦ 1906 καὶ 1907, ἕκαστος ἄδετ. φρ. ***8.*** Χρυσόδ. φρ. ***10.***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.